

عنوان مقاله:

مقایسه معماری معاصر دهه 50 و 60 خورشیدی و تاثیر معماری نئوکلاسیک غرب بر آن

محل انتشار:

سومین کنگره علمی پژوهشی افق های نوین در حوزه مهندسی عمران، معماری، فرهنگ و مدیریت شهری ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

هومن ثبوتی - دکترای معماری، استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

سهراب محمدیاری - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

مصطفی حاجیان - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

خلاصه مقاله:

آنچه که از اوایل قرن چهاردهم هجری خورشیدی تاکنون در شهرهای گوناگون کشورمان و طی چند ساله ی اخیر ، در روستاهایمان نیز ساخته می شود، نه معماری «مدرن» و نه معماری «نو» می توان نامید؛ «مدرن» نیست ، زیرا خاستگاه ها و مبانی اندیشه های شکل دهنده اش مجموعه داده هایی اند دارای ریشه هایی ناهمگون و متنافر نسبت به تعریفی که برای معماری مدرن ، به مثابه یکپدیده ی علمی- فرهنگی- هنری اروپایی، قائلیم. و «نو» نیست زیرا نتوانسته پیوندهای شکلی - کاربردی - معنوی اش را با گذشته یک باره از میان بردارد و اندیشه های سامان یافته و از ریشه نو را به جای آن چه پیش تر وجود داشته بنشانند. در حقیقت هنر و مشتقات مختلف آن از جمله معماری در دوران کهن ریشه در نوعی مقوله ای خاص موسوم به ممسیس (mimesis) داشته که به زبان های عربی و فارسی به محاکات، تخیل و تشبیه ترجمه شده است، اما شاید این ترجمه ها اصل مفهومی را که در ممسیس وجود دارد بازتاب ندهد، اما در عین حال باید گفت نگاه انسانهای کهن و پیشامدرن به مسأله هنر به طور عام و معماری بهطور خاص ریشه در این مقوله اساسی داشته است. یکی از مواردی که معماری معاصر ایران بیش ترین گرایش به نوسازی را به مثابه جلوه ی غالب در جهت گیری هایش از خود به نمایش می گذارد، وجه کاربردی روزمره یا مکانیکی آن است. در تحقیق پیش رو به سهرده دگرگونی ای اشاره می شود که معماری معاصر ایران از دیدگاه های کاربردی دارا است.

کلمات کلیدی:

معماری معاصر، ملی گرایی، پهلوی دوم، ایران، مدرنیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/519994>

